

Sygn. akt IX Ca 274/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy,

w następującym składzie:

Przewodnicząca:	SSO Bożena Charukiewicz,
-----------------	--------------------------

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2015 r. w Olsztynie,

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo- akcyjnej z siedzibą w W.,

przeciwko A. G.,

o zapłatę,

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie V Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w Biskupcu z dnia 19 grudnia 2014 r.,

sygn. akt V C 490/14 upr.,

oddala apelację.

Sygn. akt IX Ca 274/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo - akcyjna z siedzibą w W. pozwem z dnia 10 czerwca 2014 roku domagała się zasądzenia od pozwanej A. G. kwoty 1.330 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 1.000 zł od dnia 30 maja 2014 r. do dnia zapłaty oraz ustawowymi odsetkami od kwoty 135 zł od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazała, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. umowy pożyczki. Pozwana pomimo upływu terminu nie uiściła należnej kwoty. Powódka nabyła wierzytelność w dniu 21 stycznia 2014 r. w wyniku wniesienia jej aportem przez spółkę (...) Sp. z o.o. z/s w W.. Spółka ta nabyła przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy cesji z dnia 14 października 2013 r. przejętej od Spółki (...) z/s w T., scedowanych na jej rzecz przez (...) sp. z o.o. z/s w W. na podstawie umowy cesji z dnia 17 września 2013 r. Powódka nabyła prawo do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu niespłaconej pożyczki w wyniku wniesienia jej aportem do spółki (...) Sp. z o.o. z/s w W..

Pozwana A. G. wniosła o oddalenie powództwa. Przyznała, że zawarła umowę pożyczki w kwocie 1 000 zł.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Mrągowie V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Biskupcu oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka nabyła wierzytelność w dniu 21 stycznia 2014 r. w wyniku wniesienia jej przez spółkę (...) Sp. z o.o. z/s w W.. Spółka ta nabyła przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy cesji z dnia 14 października 2013 r. przejętej od Spółki (...) z/s w T., scedowanych na jej rzecz przez (...) sp. z o.o. z/s w W. na podstawie umowy cesji z dnia 17 września 2013 r. Powódka nabyła prawo do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu niespłaconej pożyczki w wyniku wniesienia jej aportem do spółki (...) Sp. z o.o. z/s w W..

W ocenie Sądu Rejonowego powódka nie udowodniła zasadności i wysokości roszczenia. Powódka w żaden sposób nie wykazała, z jakiego tytułu powstało roszczenie oraz według jakiej stopy procentowej i na jakiej podstawie były liczone odsetki. Na mocy przedstawionych przez powódkę dokumentów nie można było ustalić, czy umowa będąca podstawą istnienia zobowiązania pozwanej faktycznie istniała, czy też została wypowiedziana, a jeśli, to czy skutecznie. Nie sposób było również ustalić jakie należności składają się na kwotę dochodzoną pozewem tj. czy jest to jedynie kwota nie spłaconego kapitału, czy też odsetki i w jakiej wysokości, naliczone za jaki okres, według jakiej stopy, czy też innego jeszcze rodzaju należność.

Powyższy wyrok zaskarżyła apelacją powódka zarzucając wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej i nielogicznej, a nie swobodnej oceny dowodów przedłożonych w sprawie, której skutkiem był brak przyznania wiary dokumentom wskazanym przez powódkę, z których wynikała podstawa jej roszczenia, podczas gdy logiczna i spójna ocena przedmiotowych dowodów pozwoliłaby uznać roszczenie powódki za zasadne, co w konsekwencji spowodowało naruszenie art. 60 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, iż zawarcie przez pozwaną umowy pożyczki w formie elektronicznej (przelew przez pozwaną kwoty 0,01 PLN na rachunek bankowy (...) Sp. z o.o. potwierdzający wolę zawarcia umowy oraz przelew przez powódkę kwoty 1.000 zł tytułem pożyczki) nie stanowią dowodu zawarcia umowy pożyczki, podczas gdy naruszony przepis stanowi, iż wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde jej zachowanie;

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sprzeczność w uzasadnieniu wyroku w zakresie oceny dowodów, bowiem z jednej strony Sąd uznał, iż powódka nie przedłożyła dokumentów potwierdzających istnienie wierzytelności, ani nie wykazała, iż prawa do dochodzonej wierzytelności przeszły na nią na mocy umów cesji i dalszych, z drugiej zaś strony Sąd ustalając stan faktyczny powołuje się na przedłożone przez powódkę dokumenty oraz podkreśla, że prawdziwość przedłożonych dokumentów nie budziła wątpliwości, nie wyjaśniając następnie z jakiego powodu odmówił im wiarygodności i mocy dowodowej;

- art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo bez wykazania, iż okoliczności przedstawione przez powódkę budzą uzasadnione wątpliwości, których następstwem było wydanie wyroku oddalającego powództwo w całości,

podczas gdy przedstawione przez powódkę dokumenty w sposób jednoznaczny poświadczają legitymację czynną powódki w przedmiotowej sprawie, fakt zawarcia umowy przez pozwaną, fakt jej wykonania przez powódkę oraz wykazują wysokość roszczenia powódki wobec pozwanej.

2. Naruszenie prawa materialnego tj.:

- art. 6 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powódka nie wykazała, że w sposób skuteczny przejęła wierzytelność przysługującą (...) Sp. z o.o. od pozwanej, podczas gdy powódka dołożyła wszelkich starań załączając wszelkie dokumenty wykazujące ciągłość przelewu wierzytelności przysługującej od pozwanej spółce (...) Sp. z o.o. na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. SKA.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty dochodzonej pozwem z odsetkami od dnia wskazanego w pozwie oraz kosztami procesu za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sprawa toczyła się w postępowaniu uproszczonym, dlatego uzasadnienie Sądu II instancji ma formę wynikającą z treści art. 505¹³ § 2 k.p.c.

Zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, pod uwagę biorąc z urzędu nieważność postępowania. Z kolei zgodnie z art. 505⁹ § 11 k.p.c. apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie prawa procesowego mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia.

Za takie zarzuty nie można uznać zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., który de facto jest zarzutem błędnego ustalenia przez Sąd I instancji stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie.

W postępowaniu uproszczonym z uwagi na ograniczenia kognicji Sądu odwoławczego oraz katalog zarzutów apelacyjnych, nie są skuteczne zarzuty, które dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Wyjątek stanowi sytuacja, gdy wraz z takim zarzutem następuje powołanie się na nowe fakty i dowody, których strona nie mogła powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Jak stanowi art. 505¹¹ § 2 k.p.c. sąd odwoławczy przeprowadza postępowanie dowodowe jedynie, gdy apelację oparto na późniejszym wykryciu nowych faktów lub dowodów, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Oznacza to, że sąd odwoławczy w postępowaniu uproszczonym jest jedynie sądem prawa, o ile nie zachodzi przypadek z art. 505¹¹ § 2 k.p.c.

Z powyższych względów, zarzuty powódki, w których polemizuje z oceną dowodów oraz ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji nie mogą być skuteczne w niniejszym postępowaniu.

Bezzasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 328 § 2 k.p.c. Sąd ten prawidłowo uzasadnił zaskarżony wyrok. W judykaturze przeważa pogląd, w myśl którego strona może powołać się na zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia i zarzut taki można ocenić jako zasadny, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wskazanych w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98, OSNC 2000/5/100 oraz z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, M. Prawn. 2007/17/930). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie wymagane przez ustawodawcę elementy w tym wskazanie podstawy faktycznej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. W oparciu o treść uzasadniania Sąd Okręgowy mógł przeprowadzić kontrolę orzeczenia. Dodać należy, iż zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., mógłby być skuteczny tylko wtedy, gdyby skarżący wykazał, że wadliwości uzasadnienia miały wpływ na wynik sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1997 r., I PKN 97/97, OSNAPiUS 1998/4/121). Takiego rodzaju twierdzenia nie znalazły się w uzasadnieniu apelacji.

Podniesienie przez skarżącą zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 339 § 1 k.p.c. poprzez wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo bez wykazania, że przedstawione przez powódkę okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości, wskazuje na niezajomość sprawy przez skarżącą. Zaskarżony wyrok nie jest bowiem wyrokiem zaocznym. W sprawie nie zachodziły również podstawy do wydania wyroku zaocznego, gdyż pozwana zajęła stanowisko w sprawie wnosząc na rozprawie o oddalenie powództwa.

Nie jest także zasadny zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 6 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że powódka nie wykazała, że przejęła wierzytelność przysługującą od (...) Sp. z o.o.

Najistotniejszym było, że nie przedstawiono żadnych dowodów wymaganych przez prawo procesowe wykazujących istnienie konkretnej wierzytelności, na której oparto powództwo, a która weszłaby w prawa powódki. Nie ma dowodów na to, że istnieje wymagalna wierzytelność wobec pozwanej objęta w następstwie cesji przez powódkę. Dokument z karty 22, jako wyciąg z załącznika wierzytelności nie zawiera danych wskazujących na umowę pożyczki, o której powódka podnosi w pozwie. Istnieje tam numer, który nie pokrywa się z umową pożyczki. Nie można, zatem wykluczyć, że jest to inna wierzytelność aniżeli ta, na jakiej powódka oparła powództwo.

Dokument z karty 36 nie stanowi dokumentu elektronicznego sporządzonego na podstawie art. 7 ustawy prawo bankowe, który nie wymaga podpisu ani pieczętki. Po pierwsze, nie jest to dokument sporządzony przez powódkę, a jej bank obsługujący. Zatem tylko ten bank może powoływać się na uprawnienie do braku podpisu i pieczęci, aby uwiarygodnić pochodzenie dokumentu. Po drugie, jest to jedynie jakiś fragmentaryczna kopia tego wyciągu bankowego, o czym, świadczą częściowo odwzorowane na kserokopii treści i zakreślone oznaczenia. Nie jest to, zatem wyciąg bankowy, który nie wymaga opatrzenia podpisem i pieczęcią. Jest to zwykła odbitka kserokopii fragmentu takiego wyciągu. Z uwagi na wymienione wyżej okoliczności wymaga poświadczenia za zgodność z oryginałem. Ale nawet z treści tych pism nie wynika by pozwana zawarła z bankiem umowę pożyczki, która byłaby przedmiotem przelewu.

W tych warunkach z uwagi na to, że powódka nie udowodniła istnienia wymagalnej wierzytelności względem pozwanej, a określonej w pozwie, która dodatkowo przysługiwałaby powódce, powództwo wymagało oddalenia.

Podsumowując, ponieważ strona powodowa nie podniosła zarzutów mogących odnieść skutek w postępowaniu uproszczonym, a Sąd odwoławczy nie dopatrywał się nieważności postępowania, ani naruszeń prawa materialnego, które powinien wziąć pod uwagę z urzędu apelacja podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym w oparciu o art. 505¹⁰ § 2 k.p.c. Przepis ten zezwala na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym, o ile w apelacji lub odpowiedzi na apelację nie zostanie zgłoszony wniosek o przeprowadzenie rozprawy. Skarżący nie domagał się w apelacji przeprowadzenia rozprawy.

Sąd odwoławczy nie orzekł o kosztach postępowania, gdyż strona skarżąca przegrała proces, strona wygrywająca nie wniosła zaś o zasądzenie kosztów procesu.